

LVS
V
Brussel

Jaargang 46,
Editie 1
November 2018

BLAUW
ZUUR

INHOUD

3	Vox Praesidis
4	Menu Galabal
5	Editoriaal
6	De toekomst van uitbesteding binnen Defensie
11	Eerste Hulp voor (en door) Studenten
14	Arabische Lente of Winter? Een conclusie, 8 jaar later
19	De 10 geboden van de internetreactie
20	Herfederaliseren? Een debat over efficiëntie is geen overbodige luxe
22	Het ontstaan van moderne tolerantie: een overzicht van de kernideeën van Locke en Spinoza over het begrip 'tolerantie'
25	Waarom een mening niet altijd gelijk aan een mening is
27	Artificiële Intelligentie in de toekomst
28	Cannabis neemt belangrijke plaats in Canadese vrije markt
29	Je-m'en-foutisme
31	Ereledenlijst
32	Bestuur LVSV Brussel
34	Liberaal Bibliotheek

Je vindt LVSV Brussel ook terug op Facebook, Twitter en Instagram!

VOX PRAESIDIS

"Er zijn veel koeien en dus ook veel waarheden." - Louis Paul Boon. Maar dat wist u vast wel. Zoals u vast ook wel weet welke dosis leesplezier u wederom te wachten staat nu een nieuwe editie van het geliefkoosde blad Blauwzuur zich een weg heeft gebaand naar uw beider handpalmen. Traditiegetrouw bevinden zich tussen de voor- en achterflap diepgaande analyses met enkele rake zinsneden over de talloze gebeurtenissen die zich de voorbije maanden hebben afgespeeld. Want wat was het politieke landschap toch weer een strijdtoneel voor onnodige polarisatie en economisch ongeletterden. De actualiteit vormde eens te meer het summum van Belgisch surrealisme.

Zo is er een staatsbedrijf dat al jarenlang aanklaagt dat we met zijn allen 'te weinig brieven versturen' plots gaan staken wegens een te hoge werkdruk. Zo was er een telg uit het Saksen-Coburggeslacht dat zich diende te verantwoorden voor het Hof van Beroep. Het ging tegen alle verwachtingen in niet om prins Laurent. Zo waren er ook voetbalmakelaars wiens handen niet proper genoeg werden bevonden, politieke benoemingen niet genderdivers genoeg en zwarte piet niet blank genoeg.

Ook bij LVSV Brussel heeft de tijd niet stilgestaan. Zo hebben wij voor het eerst in de recente geschiedenis de eer gehad om aspiranten uit het verre Jette te mogen verwelkomen: de charmante apothekers in spe Chloé en Emma. Ook Etterbekenaren Indie en Lieven staan aan het begin van hun blauw avontuur. We heten ze van harte welkom en hopen dat ze zich als individu ten volle mogen ontplooien. Is dat immers niet waar onze vereniging voor staat?

Genoeg retorische vragen, genoeg getreuzeld,
beste lezer, tast toe!

Christophe Janssens

Voorzitter LVSV Brussel 2018-2019

Vrijdag 23 november 2018: wees welkom op het 15de galabal van LVSV Brussel!

We ontvangen jullie vanavond graag in de Lio Bar te Dilbeek.

*** MENU DINER ***

Het walking dinner werd uitgewerkt door topchef Rein Janssens en omvat:

- Spiesje van scampis in een spekjasje / tartaar van kwartelei / salty fingers
- Pastei van fazant / confituur van rode esjalot / crumble van speculoos /brioche
- Witlooffluweelsoepje / snippers van St-Jacobs / op zoutsteen gerijpte zalmschilfers
- Mediterraanse quiche / vinaigrette van oude port
- Stoofpotje van hert / verloren groentjes / Mexicaanse aardappeltjes
- Fantasie met structuren van chocolade
- Ijsje van cuberdon met snoepjes / kletskopje van munt / gekonfijte citroen

Voor vegetariërs zijn er vegetarische alternatieven voorzien.

Eet smakelijk!

EDITORIAAL

Beste lezer,

Het mag de eerste keer zijn dat u een editie van "Blauwzuur" in handen krijgt, of misschien bent u een trouwe abonnee van ons liberaal studentenkrantje; voor mij is deze uitgave veel buitengewoonlijker dan anders. Al meer dan een jaar lang ben ik lid van het Liberaal Vlaams Studentenverbond van Brussel en al meer dan een jaar lees en werk ik dan ook aan Blauwzuur - met deze editie zet ik echter mijn ambtstermijn als hoofdredactrice in.

Ik kan u garanderen: hoofdredacteur of hoofdredactrice zijn, is helemaal niet zo romantisch als het klinkt. Ik had mij altijd voorgesteld late avonden te draaien achter een rommelig bureau, verlicht door een enkele kaars, vergezeld door mijn trouwe kerkuil. Met een ouderwetse typemachine zou ik, door een oneindige stroom aan inspiratie ingegeven, mijn ziel en gedachten vertolken in het enige wapen dat in onze maatschappij iedereen vrij ter beschikking staat: het geschrift. Ik stel mij voor dat mijn vader, Auke Baas, die in zijn studententijd in Nederland ook nog hoofdredacteur geweest is van een liberaal studentenkrantje namens "Driemaster", het exact op deze manier deed.

De realiteit is iets minder romantisch, maar daarom niet minder voldoeninggevend: ik zit op een grijze novembervormiddag met een kop koffie in café Opinio, gelegen op een centrale plek op onze universiteitscampus - een plek waar ik de afgelopen 5 jaar waarschijnlijk al meer geld versleten heb aan koffie dan dat ik ooit aan studiemateriaal heb uitgegeven. Zo nu en dan druppelt een groep mensen het café binnen en wandelen er even later weer buiten met een grote latté tersetto met hazelnootsiroop, of met een grote 'gewone' koffie. Tussen die mensen zit af en toe ook een medebestuurslid dat zich bij me aan tafel zet om een praatje met me te slaan. Meestal loopt dat dan uit, zodat ik rond een uur of zes de handdoek in de ring moet gooien en mijn laptop dichtklap, hoewel mijn werk nog lang niet af is. <<Morgen ga ik in de bib zitten>> neem ik mezelf dan voor. Om daar vervolgens op een ander bestuurslid te stoten en samen... een koffie te gaan drinken.

Hoofdredactrice zijn: het is minder romantisch, doch een stuk socialer dan ik me had voorgesteld.

Ik hoop dat deze eerste editie die ik, met het werk van een aantal gemotiveerde bestuursleden, mocht samenstellen, alvast bij u in de smaak valt. Er zijn geen kaarsen, kerkuilen of schrijfmachines aan te pas gekomen, maar wel de inzet van een jonge groep veelbelovende studenten die graag laten zien wat ze zoal met een pen (enfin: Word-bestand) kunnen bewerkstelligen.

Veel leesplezier gewenst!

Laura Baas

Hoofdredactrice

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

De toekomst van uitbesteding binnen Defensie

LIBERALISME IN KORTBESTEK

Uitbesteding of "Sourcing" heeft voor velen onmiddellijk een "liberale" ondertoon. Echter bevinden we ons in tijden van informatieovervloed en dat brengt ongetwijfeld problemen met zich mee, want waar de massa ja knikt is vaak evenveel waarheid als "fake news" te vinden. Het is daarom belangrijk om jezelf de vraag te stellen wat er achter die termen schuilt. Om deze redenen zal hier eerst een korte uiteenzetting worden gegeven over het liberalisme waarna dieper zal worden ingegaan op uitbesteding.

<<The right to swing my arms in any direction ends where your nose begins.>>
- John Stuart Mill

Het liberalisme streeft naar zo veel mogelijk vrijheid van het individu zolang het de vrijheid van anderen niet beperkt. Dit is voor velen niets nieuws onder de zon. Een samenleving waarin vrijheden van burgers centraal staan, waar het principe van een vrije markt heerst, waar kerk en staat gescheiden zijn. Een samenleving waar de taak van de overheid erin bestaat de belangen te vertegenwoordigen die door het individu onmogelijk behartigd kunnen worden. Het gaat hierbij vooral om openbare functies, openbare werken en landsverdediging.

Landsverdediging of ook wel Defensie genoemd zal in dit artikel onder de liberale loep genomen worden. In welke mate moet en kan deze taak nog behartigd worden door de staat, vandaag en in de toekomst? wanneer we een blik werpen op de actualiteit merken we dat defensie de laatste tijd vaker in de belangstelling komt te staan. Jammer genoeg is dergelijke berichtgeving vaak niet positief. Denk maar aan de leegloop binnen defensie die grotendeels te wijten is aan besparingen. Cijfers tonen aan dat defensie onder het voorziene minimum van 25.000 is gezakt. Een van de oorzaken is vergrijzing. Jaarlijks verlaten meer dan 1.000 militairen

Defensie. Omdat rekruteren in het verleden beperkt werd kampt men nu met het probleem om dergelijke leegloop aan te zuiveren. Naast het aantal gepensioneerden zijn er ook heel wat jongeren, alsook jonge actieve militairen die na een korte periode Defensie verlaten. Zo schreef Alexander Mattelaer, directeur Europese zaken aan het Egmont Instituut en docent internationale politiek aan de Vrije Universiteit Brussel het volgende in een paper:

<<Het grote onevenwicht in de leeftijdspiramide zal tot een eind in de jaren 2020 de achilleshiel van het Belgische leger zijn.>>
<<Er is dringend meer instroom van jong, gemotiveerd personeel nodig.>>
- Alexander Mattelaer

Generaal-majoor Jean-Marie Nulmans verklaart dat dergelijke cijfers genuanceerd dienen te worden. Zo werden beschikbare en militairen in opleiding niet meegerekend, etc. Dat neemt echter niet weg dat we een periode (2022-2026) zullen kennen waar tekorten duidelijk zichtbaar zullen zijn. Om deze tekorten op te vangen denkt men aan het inzetten van bijkomende burgers en reservisten. Andere zaken, zoals het geheim rapport F-16 plaatsen Defensie niet in een goed daglicht. Gekeken naar al deze aspecten moeten de volgende vragen gesteld worden. In welke mate kan België de komende jaren nog op autonome basis haar landsveiligheid vrijwaren en wat zijn de alternatieven?

Het valt bovendien niet te ontkennen dat we onzekere tijden tegemoet gaan. Wie niet wereldvreemd is en zijn logica nog niet verloren

is zal zien dat verschillende spanningen binnen de internationale gemeenschap zware gevolgen kunnen hebben. Denk maar aan de zowel economische als militaire spanningen tussen China en de Verenigde Staten, het onvoorspelbare Rusland op het gebied van internationaal beleid of het nucleair akkoord met Iran dat in geval van falen een nucleaire wapenwedloop in het Midden-Oosten zou kunnen ontketen. Kortom, het gebrek aan arbeidskrachten en efficiëntie zou ertoe kunnen leiden dat defensie in België op termijn voor nog grotere uitdagingen komt te staan. Hoe zal ons Belgenland de landsveiligheid op eigen houtje blijven vrijwaren zonder zichzelf in een begrotingstekort te jagen? Ongetwijfeld geen gemakkelijke opdracht maar daarom nog geen onmogelijke. Men zal ongetwijfeld grote middelen moeten inschakelen om Defensie draaiende te houden de komende jaren. Een andere denkpiste, die de laatste jaren steeds meer bewandeld wordt in België, is de uitbesteding van Defensie. Welke onderdelen kan Defensie beter onder haar eigen vleugels nemen, wat besteed ze best uit en hoe verhouden de kosten zich tegenover de risico's?

Geschiedenis vertelt ons dat een staat die over een monopolie op haar Defensie beschikt eerder de uitzondering is dan de regel. Privatisering op dat vlak is iets van alle tijden. Denk maar aan de huurlingen die bijvoorbeeld reeds in 1162 gebruikt werden. Wat wel een relatief recent fenomeen is zijn de private militaire en beveiligingsondernemingen (Private Military and Security Companies, verder "PMSCs").

Er zijn drie factoren die hebben geleid tot het hedendaags fenomeen van PMSCs. Het einde van de Koude Oorlog die gepaard gaat met een gewijzigde situatie van "vrede-veiligheid", het meer liberale beleid alsook de daarmee gepaard gaande handelsmethoden en de drang van veel overheden om zoveel mogelijk "klassieke" overheidstaken uit te besteden aan, onder meer, de private sector. Deze factoren gaan ertoe leiden dat PMSCs zich globaal gaan ontpoppen, en dat aan een relatief snel tempo. Om een voorbeeld te geven, de Verenigde Staten van Amerika is een van de koplopers in het gebruik

van PMSCs. Ook in de Volksrepubliek China en de Russische Federatie zien we de laatste jaren een toename in het gebruik van dergelijke ondernemingen. Dergelijke ondernemingen worden dus actief ingezet als tool om buitenlands beleid van de staat te behartigen.

Het kan dus niet langer ontkend worden dat we een ommekeer merken in onze hedendaagse maatschappij. Steeds meer functies die traditioneel door de officiële staatsveiligheid of militaire troepen werden uitgeoefend worden uitbesteed. Wie zijn ogen even openhoudt zal zien dat we niet-statelijke actoren dikwijls tegenkomen wanneer we deelaspecten van internationale relaties nader gaan bekijken zoals economie, politiek of militaire zaken. De private militaire- en beveiligingsonderneming neemt steeds vaker een rol in het kader van gewapende conflicten. Ook naast het kader van gewapende conflicten worden dergelijke ondernemingen gebruikt om bijvoorbeeld bepaalde sites te beveiligen zoals boorplatformen, pijpleidingen in Afrika of het Midden-Oosten. Ongetwijfeld zijn PMSCs echter een extreme vorm van uitbesteding voor Defensie. Het is daarom ook niet representatief voor uitbesteding van Defensieaangelegenheden in het algemeen.

UITBESTEDING VAN DEFENSIE

Voor velen klinkt uitbesteding binnen Defensie als een nieuw concept. Echter, niets is minder waar. De keuze die de overheid dient te maken om defensie zelf uit te baten, samen te werken met andere actoren of uit te besteden bestaat al lang.

Uitbesteding is erg veelzijdig. Het kan gaan om de uitbesteding van onderhoud, schoonmaak,

groenonderhoud, transport voor commerciële doeleinden, de bouw van oorlogsschepen, informatietechnologie, catering, levering van kledij, softwareontwikkeling. Een mooi voorbeeld uit de praktijk is het onderhoud van de motoren van gevechtsvliegtuigen. In België zal dit door de bouwer van die motoren worden uitgevoerd, in andere staten doet de luchtmacht dit zelf.

Staten denken op een verschillende manier na over hun beleid op het vlak van uitbesteding. Uitbesteding zal altijd vanuit strategisch oogpunt benaderd worden. Zo wijst onderzoek uit dat de keuze van de overheid om te gaan uitbesteden vaak afhankelijk is van de kosten voor de contractsluiting. Zo stelt Oliver Williamson (Nobelprijswinnaar) dat wanneer er al een goed werkende markt is, met veel vraag en aanbod voor bepaalde goederen en diensten, er geen reden is voor een organisatie om deze zelf voort te brengen. Terry Moe (een Amerikaans politicoloog) noemt dit het natuurlijk selectiemechanisme.

<<Under a market system, producers who fail to operate efficiently tend to be weeded out; they are underbid in product markets, cannot attract funds in capital markets, and ultimately cannot survive.>>

- Terry Moe

Concreet zou dit betekenen dat de markt van bijvoorbeeld brood een goed werkende markt is. wanneer Defensie brood moet voorzien dan is het gemakkelijker om brood te kopen in plaats van het zelf te bakken. Er zijn immer veel bakkers, de prijs wordt daardoor bepaald door de vrije markt waardoor de aankoop weinig tot geen onderhandeling behoeft. Dergelijk "contract" zal dus een heel lage transactiekost hebben. (Met transactiekost wordt bedoeld: "de kosten die verband houden met de contractvorming zelf alsook de controle op uitvoering van het contract"). het omgekeerde betekend dat een slecht werkende markt dergelijke transactiekosten zal doen toenemen. Uit de definitie van transactiekost kunnen we twee belangrijke aspecten destilleren. Enerzijds, de kosten die verband houden met de

contractvorming zelf, met andere woorden, de specificiteit van de middelen nodig voor de dienstverlening. Anderzijds, de kosten en risico's verbonden aan de niet-naleving van het contract.

DE SPECIFICITEIT VAN DE MIDDELEN NODIG VOOR DE DIENSTVERLENING

Wanneer de middelen slechts voor een beperkt aantal diensten gebruikt kunnen worden zal dit invloed uitoefenen op de transactiekost. Dit is bijvoorbeeld het geval bij personenvervoer. Wanneer defensie haar militairen moet vervoeren kan zij zich beroepen op een busmaatschappij. Een busmaatschappij kan echter allerlei vormen van personenvervoer uitvoeren. Defensie hoeft dus niet noodzakelijk zelf in te staan voor het vervoer van haar militairen maar zou zich op een private partij kunnen beroepen.

Stel dat militairen vervoerd moeten worden in het kader van een militaire operatie, dan is een ander soort "vervoer" vereist. Defensie zal nood hebben aan voertuigen die bewapend, en gepantserd zijn, alsook inzetbaar in ruige terreinen. In dit geval kan Defensie zich in principe ook beroepen op een partij uit de private sector. Hier is echter heel wat minder vraag naar waardoor de aanbieder of de private partij een contract van lange duur zal eisen. U raad het al, deze overeenkomst zal gepaard gaan met moeizame onderhandelingen en dus een hogere transactiekost.

DE OMVANG VAN DE RISICO'S BIJ HET NIET NAKOMEN VAN HET CONTRACT

Een contract moet worden nageleefd. Deze factor vereist dus contractuele maatregelen om nefaste gevolgen te beperken. Deze kosten moeten natuurlijk wel proportioneel blijven in verhouding met de rest van de overeenkomst.

RISICO'S VAN UITBESTEDING

In zijn studie geeft Terry Moe de risico's weer die gepaard gaan met uitbesteding. In zijn studie vergelijkt hij afvalbeheer met politiediensten. Het komt erop neer dat het afvalbeheer door diverse bedrijven kan worden uitgevoerd. De rest laat men over aan de "marktwerking".

Wanneer een bepaald bedrijf slecht presteert, dan kan de staat beslissen het contract niet te verlengen. Politiediensten zijn meer complex op dat vlak. Er ontstaan moeilijkheden om na te gaan of het personeel voldoet aan bepaalde gedragskenmerken om de taken uit te voeren en of het personeel aan morele standaarden voldoet die de overheid vooropstelt. Niettemin zien we toch dat de uitbesteding van politiewerk niet onmogelijk hoeft te zijn. Een mooi voorbeeld hiervan is Engeland. Operationeel politiewerk, zoals misdaadonderzoek, zal daar uitbesteed worden. Het zou gaan om een contract van zeven jaar, ter waarde van 1,5 miljard pond.

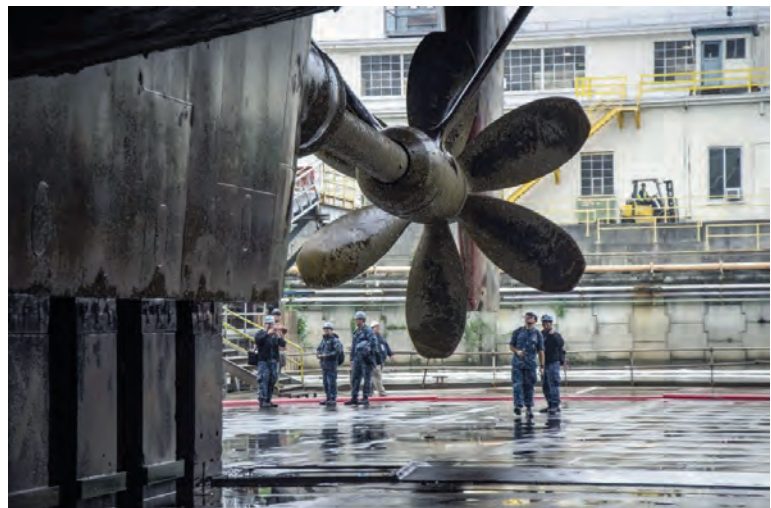
Deze gedachtegang kan worden doorgetrokken naar de inzet van gevechtseenheden bij militaire operaties. Een gebrek aan moraliteit en onvoldoende controle op de militaire acties vormen ongetwijfeld een groot risico. De specificiteit ligt enorm hoog door het gebruik van specifieke wapens, vliegtuigen en schepen die enkel tot militaire doeleinden dienen. Het gevolg hiervan is dat de transactiekosten zo hoog zijn dat veel overheden ervoor kiezen om dergelijke operaties uit te laten voeren door gevechtseenheden van de overheid zelf.

In België zijn Defensie en de politie een onderdeel van “de gewapende macht”. Volgens de Grondwet mag men geen essentiële taken toevertrouwen aan andere instellingen. Het garanderen van de veiligheid van personen en goederen is in veel staten een taak van de staat. Een verregaande uitbesteding aan de private sector brengt deze grondwettelijke taak in gedrang. Daarnaast zal ook politieke controle afnemen naarmate uitbesteding toeneemt. Defensie treedt namelijk op onder de verantwoordelijkheid van de minister. De minister kan geen controle uitoefenen op de private sector, wat op zijn beurt ook een probleem vormt.

Toch zien we sinds het einde van de koude oorlog ook een duidelijke opmars van private gevechtseenheden in andere staten. De internationale gemeenschap begint het gebruik van PMSCs steeds meer te aanvaarden. Voordelen van PMSCs bestaan erin dat men op flexibele wijze buitenlands beleid kan voeren. Politieke en

bureaucratische procedures die nodig zijn om krachten te mobiliseren (politie en/of militair) hoeven niet doorlopen te worden. Op die manier kan enerzijds inderdaad veel tijd uitgespaard worden. Anderzijds bestaan dergelijke procedures met een reden en ontstaat er dus een risico om halsoverkop beslissingen te treffen die nefaste gevolgen kunnen hebben voor zowel staat als burger. Een ander voordeel is het vermogen om gespecialiseerde krachten te leveren. Dergelijke bedrijven rekruteren voornamelijk gepensioneerd militairen en politiepersoneel, deze mensen zijn reeds opgeleid en ervaren maar komen vaak niet meer in aanmerking voor overheidsdiensten. Tot slot wordt er verondersteld dat bepaalde kosten gedrukt kunnen worden.

Ongetwijfeld is er ook een keerzijde aan de medaille van de PMSC. Ondanks de groeiende aanvaarding binnen de internationale gemeenschap is er nog steeds veel wantrouwen tegenover dergelijke ondernemingen. De incidenten die zich hebben voorgedaan met de ondernemingen Blackwater, Executive Outcomes en Sandline hebben ongetwijfeld een negatieve impact gehad op de branche. Het is tot nu toe ook nog niet helemaal duidelijk waar de PMSC geplaatst wordt in het recht van gewapende conflicten of internationaal humanitair recht. Daarnaast is het vaak oppassen geblazen met kwesties van staatsaansprakelijkheid die zich kunnen voordoen wanneer PMSCs ingezet worden in gewapende conflicten om al dan niet actief mee te vechten.

CONCLUSIE

Los van het PMSC gebeuren zijn er veel vormen van uitbesteding voor Defensie. Een betere samenwerking of meer efficiënt uitbestedingsbeleid kan alleen maar toegejuicht worden als alternatief om tekorten en andere uitdagingen binnen Defensie aan te gaan. De markt kan ongetwijfeld ingezet worden om tussen te komen bij ondersteunende dienstverlening zoals bij de revisie van wapensystemen, personeelsmanagement, aanschaf van materieel, boekhouding, IT, catering, vastgoedbeheer, etc.

De privémarkt zal ongetwijfeld bepaalde dienstverlening beter uitvoeren dan Defensie ooit zou kunnen doen. Daarnaast neemt het financieel aspect ook een prominente positie in. Lagere kosten in verschillende sectoren zijn zeker denkbaar en zullen op termijn leiden tot besparing. Vanuit een financieel-economisch standpunt met inbegrip van de juiste morele ingesteldheid kan uitbesteding en samenwerken met de privémarkt zeker positieve gevolgen creëren. Privatisering zal naar alle waarschijnlijkheid ook alleen maar toenemen de komende jaren omwille van morele, economische en politieke redenen. Dit brengt uiteraard wel een waaier van maatschappelijke, politieke en juridische gevolgen met zich mee waarover nagedacht dient te worden. Uit de toepasselijke literatuur is duidelijk dat er voor –en tegenstanders zijn voor een vergaande uitbesteding. Voor sommigen is het een doorn in het oog, voor anderen betekent het de toekomst van Defensie.

Anastasia Petrova
Bestuurslid

Eerste Hulp voor (en door) studenten

Recent onderzoek toont aan dat zowat 1 op 3 studenten kampt met psychische problemen. Bij eerstejaarsstudenten stijgt dit cijfer zelfs tot 1 op 2. Wat is de aanleiding hiervoor? Waarom krijgen we het plots zo moeilijk? Wat wordt hieraan gedaan? Wat kunnen we hier verder nog aan doen?

Ongeveer 30% van de studenten in ons land lijdt aan psychische problemen, voornamelijk veroorzaakt door stress. De toenemende prestatiedruk heeft een duidelijk effect op de mentale gezondheid van onze jongvolwassenen. Zelfdoding is, na verkeersongevallen, de belangrijkste doodsoorzaak bij 18- tot 24-jarigen. Zelfmoordgedachten en psychische problemen komen veel frequenter voor bij jonge studenten dan bij andere leeftijdscategorieën.

Waarom hebben studenten het zo moeilijk? De sociale aanpassingen die een student na de middelbare school te wachten staan, zijn een belangrijke factor in de totstandkoming van stress. Het plotse verwerven van verantwoordelijkheid, nieuwe vrienden moeten maken, en daarenboven de prestatiedruk – uitgaande van ouders of vrienden – spelen daarbij voor veel studenten een grote rol.

OPLOSSINGEN?

Wat kunnen we aanreiken als oplossing? Het probleem met onze maatschappij is de verwachting dat iedereen de schijn ophoudt zich goed te voelen. Iemand die op de vraag “Hoe gaat het?” “Slecht.” antwoordt, veroorzaakt ophef. Men wilt niet met andermans problemen geconfronteerd worden. Veel mensen geven daarom niet toe dat ze zich niet goed voelen, ze houden de façade dat alles goed gaat. Zij het omdat ze niet zwak willen lijken, of omdat ze anderen hun emotionele kant niet durven tonen. Jongvolwassenen worden weinig of niet gesensibiliseerd over psychische problemen. Een probleem dat door hogescholen en universiteiten redelijk vlot verholpen kan worden, door meer te investeren in hulp voor studenten wanneer zij het moeilijk hebben, kunnen de centra voor hogere studies de geestelijke gezondheid van hun studenten

vrijwaren. Professionele hulp is niet voor iedereen een optie, daarom is het belangrijk voor studenten bij elkaar terecht te kunnen over hun problemen, ook hierbij kunnen de instellingen helpen door sensibilisering.

HELAAS...

Bedrijven nemen nog steeds veel mensen aan gebaseerd op academische prestaties, waarbij men dan zoekt naar de personen met de hoogste cijfers. Hoewel hier een belangrijke verandering aan de gang is – onder meer bij bedrijven zoals Microsoft en Google – is dit in sommige sectoren nog niet veranderd. Het probleem bij deze manier van aanwerven is dat de omstandigheden van de student niet in aanmerking worden genomen. Studenten die tijdens de week werken, halen frequent minder goede resultaten dan studenten die zich volledig toewijden op hun studies, een bedrijf dat zich

louter baseert op academische prestaties zal dan bijvoorbeeld geen rekening houden met de andere talenten van een student, zoals diens aanleg voor tijdsbeheer, zijn of haar enthousiasme en toewijding. Deze manier van aanwerven legt dan ook een zware last op de schouders van de studenten, wie niet voldoende presteert, maakt geen kans op de arbeidsmarkt. Logischerwijze veroorzaakt dit op zijn beurt extra stress en extra psychologische druk voor de studenten die werken naast hun studies.

CONCLUSIE

De prestatiedruk neemt in onze maatschappij gestaag toe, niet iedereen reageert op dezelfde manier op die druk en velen gaan eraan ten onder. Verandering is nodig in de manier waarop we omgaan met psychische problemen, beginnen met sensibilisering zou een goede eerste stap zijn.

Emilie Wuyckens
Politiek Secretaris

*Zit je met vragen na het lezen van dit artikel?
Bel 106 of surf naar tele-onthaal.be
Bel 1813 of surf naar zelfmoord1813.be*

LVSV Brussel in beeld:

VIVE LIBERTAS!

Arabische Lente of Winter? Een conclusie, 8 jaar later

INLEIDING

In december 2010 braken er als gevolg van de zelfverbranding van een jonge fruitverkoper in Sidi Bouzid protesten uit in deze stad. Door onder andere sociale media kon dit protest zich snel verspreiden over het gehele land. Later braken er als gevolg van de Tunesische revolutie ook in andere landen protesten uit. In sommigen werd de regering ten val gebracht, in anderen werd het protest in de kiem gesmoord. Enkel in de Verenigde Arabische Emiraten en Qatar werden geen incidenten gemeld. In dit opiniestuk beschrijf ik de gebeurtenissen die zich voordeden in een aantal van deze landen en de gevolgen hiervan. Het moeilijkst hierbij zijn de landen Libië en Syrië. Over deze landen doen er meerdere verhalen de ronde. Zo zou Libië de "Gouden Dinar" hebben willen creëren om zo een nieuwe standaard te hebben voor olie, iets waar de VS onmogelijk blij om kon zijn en werd de opstand in Syrië aangewakkerd door islamitische fundamentalisten. Ik ga deze mee opnemen in mijn artikel net zoals de westerse versie om zo neutraal als mogelijk te kunnen blijven. Hoe dan ook begint mijn artikel bij het eerste land waar er straatprotest uitbrak: Tunesië.

TUNESIË

Tunesië staat bij ons vaak bekend om zijn strandvakanties. Plaatsen als Djerba, Sousse en Port El Kantaoui zijn ons zeer bekend. Minder bezocht is echter het armere binnenland van Tunesië. De inwoners van het binnenland leden onder de torenhoge werkloosheid en de corruptie die welig tierde. Onder president Ben Ali en zijn voorganger Bourguiba was Tunesië weliswaar vrij seculier waar vrouwen meer rechten hadden in vergelijking met de buurlanden, politieke vrijheid was er niet. Als er al protesten waren werden deze vaak meteen in de kiem gesmoord door de ordetroepen zonder dat de buitenwereld hier ooit iets van zou afweten. In 2010 ging het echter anders.

PROTEST

Omdat hij geen groenten en fruit meer op straat mocht verkopen en dit zijn enige inkomen was, was Mohammed Bouazizi ten einde raad en besloot zich voor de stadskantoren als een vorm van protest zich in brand te steken. Hierop ontstond protest onder de mensen waarbij hard

werd ingegrepen door de oproerpolitie. Anders dan bij andere protesten werden deze betogingen en het politiegeweld ditmaal gefilmd. Deze beelden gingen viral op sociale media als Twitter en Facebook. In solidariteit met Sidi Bouzid gingen ook in andere steden als Kasserine en Sfax mensen de straat op. Ook in deze steden werd hard ingegrepen. In Kasserine werd zelfs met scherp geschoten op de betogers. Wat als afschrikmiddel moest dienen leidde net tot meer verontwaardiging waardoor de betogingen zelfs de hoofdstad bereikten. Op 4 januari 2011 stierf Bouazizi. Al snel schreef president Ben Ali de schuld van deze opstanden toe aan buitenlandse agenten en extremisten. Toen Ben Ali op 14 januari de legerleiding beval om de protesten in de kiem te smoren weigerden ze dat te doen. Ben Ali vluchtte diezelfde avond nog het land uit richting Saoedi-Arabië samen met zijn vrouw.

GEVOLG

Na de revolutie werd er een nieuwe grondwet geschreven en kwamen er in 2014 verkiezingen. De nieuwe president werd de politiek veteraan Essebsi die op dat moment al 88 jaar oud was. Echter heeft de president minder macht dan zijn voorgangers ten voordele van het parlement. Op vlak van mensenrechten en ook vrouwenrechten ging Tunesië erop vooruit sinds de revolutie, maar de economie bleef achter. De werkloosheid schommelt tussen 15 en 20 procent en in sommige regio's zelfs 25 procent. De inflatie bedraagt er 7.4 procent. Doordat de economie niet meezit vinden er in Tunesië nog

regelmatig demonstraties plaats tegen de regering. In 2015 vonden er in het Bardo museum in Tunis en in de badplaats Sousse een serie van terroristische aanslagen plaats die gepleegd werden door Daesh. Toeristen waren hiervan het doelwit waardoor deze massaal wegbleven. Dit deed de economie nog meer pijn. Echter gaf deze revolutie ook mensen buiten Tunesië hoop. Via het satelliettelevisiestation Al Jazeera kon de hele Arabische wereld de opstand meevolgen. Omdat er wel meerdere landen dezelfde problemen deelden met Tunesië kon een volgende opstand niet uitblijven.

EGYPTE

Egypte werd al bijna 30 jaar geleid door president Hosni Moebarak. Onder zijn bewind tierde de corruptie er weeldig en 40 procent van de Egyptenaren leefde onder de armoedegrens. Hierdoor was er grote onvrede over de president en zijn mogelijke opvolger en zoon Gamal Moebarak. Deze onvrede werd voornamelijk geuit in groepen op sociale media als Facebook en Twitter. Op 6 juni 2010 werd zo'n blogger Khaled Said die kritisch was over de politie in elkaar geslagen en mishandeld op straat in Alexandrië. Voor hem kwam alle hulp te laat. Na het zien van de protesten in Tunesië besloten de internetbloggers op te roepen tot eigen protest op 25 januari. Een feestdag voor de politie.

PROTEST

Op 25 januari verzamelden de activisten zich voor het gebouw van het hooggerechtshof in Caïro. De Moslimbroeders hielden zich toen nog afzijdig. De politie greep hard in. Omdat Al Jazeera de beelden van het politiegeweld live uitzond en hiermee miljoenen Egyptenaren bereikte kwamen er meer mensen de straat op en breidde de demonstraties uit naar andere steden zoals Suez en Alexandrië. Ook in Caïro groeide de menigte aan. Op 26 en 27 januari waren er demonstraties maar deze waren van kleinere schaal omwille van de grote politie aanwezigheid. Er werd echter opgeroepen om op vrijdag 28 januari massaal de straat op te komen na het vrijdaggebed. Deze keer deden de Moslimbroeders wel mee.

Ondanks het feit dat het internet volledig werd afgesloten kwamen duizenden mensen de straat op, voornamelijk in de armere wijken.

Tegen de avond werd het Tahrirplein in het centrum van Caïro ingenomen. Moebarak deed wel enkele concessies zoals het ontslag van de regering en het aanduiden van een vicepresident (een post die 30 jaar lang vacant was). Van onmiddellijk aftreden was geen sprake. Toen het protest in de loop van februari bleef aangroeien en de politie zich had teruggetrokken trad Moebarak op 11 februari af. De strijdkrachten namen de macht tijdelijk over. De leider van het sterkste Arabische leger is na 30 jaar gevallen.

GEVOLG

Aangezien de beloofde democratische hervormingen erg traag op gang kwamen en omdat er nog vele mensen uit het Moebarak-tijdperk ministerposten bekleedden bleef het protest nog enkele maanden duren. Bij de presidentsverkiezingen van 2012 won de Moslimbroeder Mohammed Morsi de verkiezingen en werd zo de nieuwe president. Echter begon hij meer en meer macht naar zich toe trekken en wou zelfs de Sharia invoeren in Egypte. Na wekenlang straatprotest werd Morsi afgezet door het leger. Bij protest tegen deze staatsgreep door aanhangers van Morsi vielen meer dan 500 doden in de zomer van 2013 door het harde ingrijpen van het leger.

Er werd een nieuwe grondwet geschreven en in 2014 werden er verkiezingen gehouden. Deze werden gewonnen door generaal Abdul Fatah al-Sisi met 97 procent van de stemmen.

De meeste Egyptenaren zijn er anno 2018 echter slechter aan toe dan voor de revolutie.

Door een zwakke economie en hoge inflatie (35 procent) hebben de meeste Egyptenaren het nog moeilijker om rond te komen. Volgens de NGO Arabic Network for Human Rights Information zijn er sinds de coup maar liefst 13 nieuwe gevangenissen gebouwd en telt Egypte 60.000 politieke gevangenen. De repressie is toegenomen en verdwijningen van mensen zijn een dagelijkse kost. Na Turkije en China heeft Egypte ook de meeste journalisten in de cel. Ook vinden er massaprocessen plaats waarbij soms meer dan 50 mensen tegelijk worden veroordeeld, voornamelijk Moslimbroeders.

Deze repressie creëerde een voedingsbodem voor Daesh die voornamelijk op de Sinaï actief zijn en vaak aanslagen plegen op overheidsinstellingen en veiligheidspersoneel. Egypte heeft door zijn revolutie geen vrijheid gekregen of economische vooruitgang. De meeste activisten van de revolutie van 2011 zitten in de cel of zijn het land uitgevlucht. Aangezien de revolte zonder bloedbad verliep inspireerde dit ook activisten in andere landen om de straat op te gaan. Egypte geldt namelijk als voorbeeldland waar vele andere Arabische landen naar opkijken. Echter zal de lente nu meer overgaan naar een winter.

ANDERE GROOTSCHALIGE PROTESTEN

ALGERIJE

President Bouteflika is al sinds 1999 aan de macht. Ook hier waren de hoge werkloosheid en corruptie de oorzaak van protesten. De noodtoestand die sinds zijn aantreden van kracht is werd opgeheven en er werden beloftes gedaan om de werkloosheid te doen dalen en meer woningen te bouwen. Met de burgeroorlog - die tot begin deze eeuw duurde – nog in het achterhoofd van velen eindigde deze protesten dan ook begin 2012.

BAHREIN

In deze olierijke staat zou je geen volksoptstand verwachten. Bahrein is ook strategisch gezien van enorm belang. Het ligt tussen het soennitische Saoedi-Arabië en het sjiiitische Iran, en de Amerikaanse 5de vloot heeft er haar thuisbasis. Echter wordt de sjiiitische meerderheid onderdrukt door het soennitische koningshuis. Op 14 februari stierf een 17-jarige internetactivist na politiegeweld aan zijn verwondingen. In de volgende dagen groeide het protest en verzamelden de demonstranten zich op het Parelplein in het centrum van Manama. Echter greep de politie hard in, de noodtoestand werd afgekondigd en Saoedi-Arabië stuurde extra troepen. Binnen een maand werd de opstand neergeslagen. Tot vandaag duurt de politieke repressie voort.

JEMEN

Ali Abdullah Saleh was al 21 jaar lang leider van het verenigde Jemen. Daarvoor was hij sinds 1978 al leider van Noord-Jemen. Jemen was en is nog steeds het armste land van het Arabisch

schiereiland. Sommige delen van het land stonden al langer niet meer onder controle van de regering maar van Al Qaida. Saleh kon zo lang aan de macht blijven door stammen tegen elkaar uit te spelen. Gelijktijdig met Egypte startte ook hier demonstraties tegen de corruptie, armoede, werkloosheid en de president. Vaak werden deze met geweld onderdrukt, onder meer door het gebruik van sluipschutters. Saleh weigerde meermaals af te treden alvorens hij op 23 november 2011 na maanden aftrad ten gunste van vicepresident al-Hadi. Echter zette hij het beleid van Saleh voort. Begin 2015 werd al-Hadi gedwongen tot aftreden nadat de sjiiitische Houthi-rebellen grotendeels de controle over het land overnamen. Aangezien Saoedi-Arabië dit niet graag zag gebeuren begonnen ze met luchtaanvallen op Jemen. Hier vallen ook veel burgerdoden. Momenteel dreigt een hongersnood zo'n 12 miljoen Jemenieten te treffen.

LIBIË

Zoals ik in de inleiding bovenaan al schreef, bestaan er over Libië verschillende versies. Ik zal het in het hoofdstuk protest voornamelijk hebben over de feiten die zich hebben voorgedaan in Libië vanuit westers oogpunt. Bij hoofdstuk 'Gevolg' zal ik het meer hebben over de 2de burgeroorlog waar Libië momenteel onder lijdt en over de complottheorieën die de ronde doen. Khadaffi kwam in Libië aan de macht in september 1969. Hiermee was hij het langst regerende niet-monarchale staatshoofd van de wereld. Khadaffi wordt ervan verdacht het brein te zijn achter de Lockerbie-aanslag in Schotland waarbij 270 mensen stierven. Khadaffi speelde stammen tegen elkaar uit en benoemde familieleden op hoge posities. Libië stond in tegenstelling tot de meeste andere landen vrij hoog in de HDI-index. Dit kwam omdat Libië een olierijk land was.

PROTEST

Op 15 februari werden voor het eerst protesten gemeld in de tweede stad van het land, Benghazi, na de arrestatie van een mensenrechtenactivist. 17 februari werd uitgeroepen tot dag van de woede en al snel verspreidde het protest zich naar andere steden in het oosten (Cyrenaica). Deze werden echter hardhandig de kop ingedrukt. Echter begonnen er meer en meer militairen te deserteren. Na een bijeenkomst van stammenhoofden, militairen en politici die de kant van de opstandelingen hadden gekozen ontstond de Nationale Overgangsraad (NTC). Landen in het Westen begonnen de NTC te erkennen als enige legitieme vertegenwoordiging van Libië. Khadaffi verloor de controle over groot deel van Libië aan de NTC. Nadat Khadaffi begin maart weer kon oprukken naar het oosten en aan de winnende hand was besloot de NAVO onder leiding van de VS, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk een no-fly zone in te stellen en via de lucht de burgerbevolking te beschermen. Op 17 maart werd er hiervoor een resolutie goedgekeurd in de VN veiligheidsraad. De rebellen konden nu met luchtsteun verder richting Tripoli oprukken en op 20 augustus begon te slag om Tripoli. Tegen de verwachtingen in was er hier maar weinig weerstand en op 28 augustus was Tripoli volledig van de rebellen. Tot slot werd ook de geboortestad van Khadaffi, Sirte, ingenomen op 20 oktober. Khadaffi werd hierbij gelynacht en ook zijn twee zonen vonden de dood. De Nationale Overgangsraad riep 23 oktober uit tot de nationale bevrijdingsdag van Libië, waarmee officieel een einde kwam aan de Libische opstand.

GEVOLG

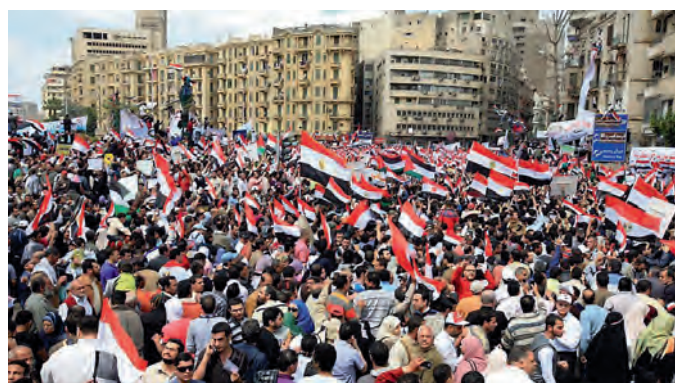
Na de dood van Khadaffi kwamen er verkiezingen en hield de NTC op te bestaan. Echter was de gemeenschappelijke vijand weg en hadden veel Libiërs een wapen ter beschikking. Hierdoor begonnen rivale stammen onder elkaar te vechten. Verschillende delen van het land kwamen onder controle van lokale milities met elk hun eigen wetten. De staat Libië bestaat de facto nauwelijks nog. Ook was het grondgebied een voedingsbodem voor Daesh die zelfs een tijdlang Sirte onder controle hadden. Vele mensen uit sub-Saharisch Afrika probeerden via Libië in gammele bootjes Europa te bereiken in gammele

bootjes. Vaak kwamen ze in handen van mensensmokkelaars terecht die hen op gruwelijke wijze mishandelden. Over de manier waarop het westen ingreep in Libië doen veel verhalen de ronde. Voormalig opperbevelhebber van de NAVO generaal Wesley Clark beweert bijvoorbeeld dat de beslissing om Libië binnen te vallen veel eerder was genomen. Ook uit de 30.000 gelekte e-mails van Hillary Clinton blijkt dat men Libië al langer wou aanvallen, omdat Khadaffi plannen had om de 'Gouden Dinar' te lanceren die zou moeten kunnen concurreren met de dollar. Dat rapporteerde het Foreign Policy Journal. Hoe dan ook is Libië er veel slechter aan toe dan 8 jaar geleden: er is nauwelijks een overheid en verschillende milities bevechten er elkaar. Libië is al lang de positie van hoogste levensstandaard van Afrika kwijt.

SYRIË

Syrië is voor mij zeker het moeilijkst om over te schrijven. Het eerste slachtoffer van deze oorlog (en vele anderen) was de waarheid. Al van in het begin van dit conflict beschuldigen rebellen en Assad elkaar, draaide de propagandamachine aan beide kanten op volle toeren en namen de gruweldaden aan beide kampen toe. Aangezien Syrië de enige bondgenoot van Rusland in het Midden-Oosten is en het ook enkel vanuit zijn Syrische marinebasis directe toegang heeft tot de Middellandse zee was Poetin vastberaden om Assad niet hetzelfde lot als Khadaffi te laten ondergaan.

Na een staatsgreep in 1971 kwam de minister van defensie Hafez al-Assad aan de macht. Hij was afkomstig uit de kuststad Latakia en behoorde tot de Alevieten. Een aftakking van sjiiitische islam, die ongeveer 6 tot 12 procent van de Syrische bevolking omvat. Hafez had enorm veel steun van de minderheidsgroepen. Vaak kregen deze hoge posten tot groot ongenoegen van de soennitische meerderheid.

In 1982 kwam het dan ook tot een opstand in Hama de bloedig de kop werd ingedrukt met duizenden doden tot gevolg. In 1994 overleed de oudste zoon van Hafez, Bassel. Bashar zijn tweede zoon werd hierdoor teruggehaald uit Londen waar hij oogheeskunde studeerde. In 2000 volgde hij dan zijn overleden vader op. Een verandering in het beleid kwam er echter niet.

PROTEST

Anders dan in de andere landen was de Syrische leider nog jong. Daardoor wist hij ook hoe machtig het internet kon zijn. In Syrië was het internet dan ook nog minder toegankelijk dan in andere Arabische landen. Echter brak er op 15 maart ook hier protest uit. Na de arrestatie en marteling van een aantal schoolkinderen eiste de bevolking van Deraa hun vrijlating. Er werd op hen geschoten door het leger. De protesten breidden uit naar Banyas, Homs, Aleppo en Hama. Ook hier werden ze in de kiem gesmoord en tegen 2012 mondde dit uit in een gewapende opstand. In datzelfde jaar deed Assad een aantal concessies. Zo hief hij de noodtoestand op die al sinds 1963 van kracht was en liet hij gevangenen vrij. Deze gevangenen waren echter een beetje religieus. Velen van hen zouden zich later aansluiten bij de Islamitische staat in Irak en de Levant. Doorheen 2012 en 2013 verliest Assad grote delen van zijn grondgebied aan Koerdische troepen, het vrije Syrische leger en verschillende islamitische terreurgroepen. Deze gebieden werden vaak bestookt door brandbommen/vatenbommen vanuit de lucht. In augustus 2013 werden een aantal buitenwijken van Damascus getroffen door een chemische aanval. Rebellen en regering beschuldigen elkaar. Omdat de Amerikaanse president Obama het gebruik van chemische wapens altijd als een rode lijn beschouwde, verwachtte de wereld nu dat er ingegrepen zou worden. Er gebeurde echter niets. Een groot deel van de tegenstanders van Assad voelden zich dan ook bedrogen. Dit in combinatie met de vrijlating van jihadistische gevangenen gaf voedingsbodem aan IS waardoor Assad kon zeggen: het zijn ofwel de moslimfundamentalisten, ofwel ik.

GEVOLG

Ik eindig bij Syrië nogal abrupt aangezien er hier van een lente nooit sprake is geweest. Assad

heeft gedurende de hele oorlog altijd vrij stevig in het zadel gezeten. Op het ogenblik van schrijven (november 2018) heeft Assad Syrië bijna volledig terug onder zijn controle kunnen plaatsen dankzij Russische luchtsteun. De wederopbouw zal in de miljarden oplopen en het zal nog decennia duren vooraleer de wonden van deze gruwelijke oorlog kunnen beginnen te helen.

CONCLUSIE

In totaal zijn er sinds het begin van de Arabische lente zo'n 270.000 doden gevallen waaronder meer dan 200.000 in Syrië. In 4 landen (Tunesië, Egypte, Libië en Jemen) is de regering na een revolutie ten val gebracht. In Bahrein vonden grootschalige protesten plaats maar deze konden in de kiem gesmoord worden. Syrië belandde in een burgeroorlog. In Jordanië, Marokko, Algerije, Irak, Oman, de Palestijnse gebieden, Mauritanië, Saoedi-Arabië, Soedan, Libanon en Koeweit waren er middelgrote protesten. Enkel in Qatar en de Emiraten werden geen incidenten gemeld. Volgens Freedom House is enkel Tunesië na de revolutie erop vooruitgegaan inzake burgerrechten. In Syrië, Libië en Jemen zijn er momenteel burgeroorlogen aan de gang, en landen als Egypte, Saoedi – Arabië en Libanon zijn nog repressiever geworden sinds de Arabische lente. Dit alles heeft ook geleid tot instabiliteit waardoor het slechter gaat met de economie. De regimes zijn nu nog repressiever en treden harder op tegen demonstranten. Deze toenemende instabiliteit en polarisatie wordt ook wel aangeduid als: de Arabische Winter.

Driss Cherkaoui
Erelid

De 10 geboden van de internetreactie

1. Wil je reageren op een tekst of artikel, lees dan gewoon de titel, maak een assumptie van wat erin zal staan en stel op basis daarvan je reactie op. Dit zal tijd besparen, die je dan kan steken in het uitwerken van je verzuurde geklaag.
2. Indien mogelijk, zoek naar één zin of stelling in een tekst waar je het niet volledig mee eens bent en kraak op basis van die ene zin of stelling de volledige rest van de boodschap af. Dit zal ervoor zorgen dat de auteur van de tekst in kwestie de volgende keer beter zijn best zal doen om het de volgende keer wél helemaal goed te doen. Van elkaar leer je bij.
3. Als het vorige niet gaat, ruk dan een zin volledig uit zijn context en geef er de interpretatie aan die enkel jij voor juist houdt. Er moet tenslotte op gewezen worden dat elke zin altijd wel tegen je gebruikt kan worden. Dit werkt overigens ook prima met statistieken en cijfers.
4. Vermijd te allen tijde je op voorhand te informeren over een onderwerp vooraleer je je gal spuwt (lees: je mening uit). Je eerste gevoel is immers meestal het juiste en nakijken is voor twijfelaars en twijfelaars zijn ZWAK!
5. Als je geen inhoudelijke dingen vindt, speel het dan op de man en beledig waar nodig. 'Linkiewinkie', 'profiteur', 'leftie', 'rechtse rakker', 'vrouwenhater', 'racist' - keuze zat!
6. Ga voor het gemak gewoon van dingen uit. Iemand die vindt dat vluchtelingen opgevangen moeten worden, zal statistisch gezien waarschijnlijk een luie sos zijn en iedereen die vindt dat Theo Francken zijn werk goed doet, kan niet anders dan een mensenhatende nazi zijn. Als men je tegenspreekt, zeg dan dat dat "wetenschappelijk bewezen" is, zonder evenwel ooit te zeggen welke studie zagezegd je stelling onderbouwt, of verwijst naar zagezegde statistieken. Jij weet tenslotte dat je gelijk hebt.
7. LAAT JE CAPS LOCK AANSTAAN ZODAT IEDEREEN JOUW BEARGUMENTERING ZEKER NIET MIST TUSSEN DE ANDERE REACTIES EN GEMAKKELIJK JE REDENERING KAN VOLGEN.
8. Leg altijd (!!!!!!!!!!!!!) extra nadruk op je niet-onderbouwde statements met vraagtekens!!!!!!!!!! Hoe meer, hoe beter!!!!!!!!111!!!!!!!!!!!!1! OOK LEUK MET CAPS LOCK!1!!!!!!!!1
9. Als je iedereen wil afleiden van het feit dat je eigenlijk totaal geen argumenten hebt om tegen hetgeen ergens geschreven staat in te gaan maar je wil toch even duidelijk maken dat je het ergens absoluut niet mee eens bent dan moet je geen leestekens gebruiken want dan ga je elke lezer van jouw reactie zodanig onder de indruk brengen van hoe lang jij je zinnen wel niet kan maken dat tegen de tijd dat ze bij het laatste woord van je reactie gekomen zijn ze al vergeten waar het ook alweer over ging en dan zullen ze jou wel gelijk moeten geven want jij hebt duidelijk wel een idee hoe het in elkaar zit anders zou je wel niet zo'n lange zinnen durven schrijven en het zo goed kunnen uitleggen.
10. Je kan altijd een extra steek geven door er een passief-agressieve smiley achter te zetten. Knipoog. U zal wel zo een armzalige profiteur zijn, anders zou u het leefloon niet verdedigen. Kusje kusje.

Herfederaliseren? 'Een debat over efficiëntie is geen overbodige luxe'

** Dit artikel verscheen eerder in Knack,
in de uitgave van 8 augustus 2018.*

De nationale en plaatselijke voorzitters van de liberale studentenvereniging LVSV reageren op de pleidooien uit Franstalige hoek om een aantal regionale bevoegdheden te herfederaliseren: <<Het debat over hoe een land wordt bestuurd moet in elke democratie gevoerd kunnen worden. Zeker in één die haar gebreken kent.>>

Enkele dagen geleden besloot de Franstalige politieke jongerenorganisatie Jeunes MR een taboe te doorbreken. In een open brief deden ze het opmerkelijke voorstel verschillende bevoegdheidsdomeinen te herfederaliseren.

De brief was met het nakend parlementair reces naar alle waarschijnlijkheid een stille dood gestorven, ware het niet dat verscheidene MR-kopstukken besloten om publiekelijk het initiatief te ondersteunen. Het ter vergetelheid veroordeelde idee kreeg zo toch aardig wat wind in de zeilen. Al werd het juichen snel onderdrukt. Aan Vlaamse zijde botste het voorstel op een njet van CD&V en N-VA. Een tweederdemeerderheid die noodzakelijk is voor institutionele hervormingen lijkt voorlopig dus niet binnen handbereik.

De tegenwind kwam echter ook uit onverwachte hoek. MR-Partijvoorzitter Olivier Chastel ging niet mee in het jeugdig enthousiasme van zijn jongerenafdeling. 'Nu is niet het moment om institutionele discussies te voeren', luidde zijn

discours. Een institutioneel debat is een luxe die we ons in de gegeven omstandigheden niet kunnen veroorloven.

Datzelfde liedje horen we ondertussen al enkele jaren, onder de gemeenzame naam 'communautaire koelkast'. Bij het aantreden van de regering-Michel werd beslist de institutionele hervormingen op de lange baan te schuiven. De focus werd gelegd op een andere uitdaging: ons land uit de economische impasse halen. Deze argumentatie heeft veel weg van een vals dilemma, een drogreden waarbij men pretendeert dat er maar twee mogelijke opties zijn terwijl dat in werkelijkheid niet het geval is. Ofwel eindeloos gekibbel in Hertoginnedal, ofwel de heropbouw van onze economie. Waar zou u voor kiezen?

Hoewel ze het belang van een gunstig economisch klimaat niet onderschatten, gaan de jonge Franstalige liberalen niet geheel mee in deze redenering.

Veeleer dan de communautaire vrede -of is het koude oorlog?- in ons land te bewaren, willen zij het Belgisch federalisme gaan heruitvinden rond een eenvoudig basisprincipe: efficiëntie. De roep om een meer efficiënte overheid weerklinkt nochtans niet zo luid onder de bevolking, en al zeker niet onder politici. Het getuigt dan ook van veel moed dat de liberale jongeren de communautaire standstill in vraag durven stellen.

Want laat ons eerlijk zijn: de institutionele toestand van ons land houdt de doorsnee Belg nauwelijks wakker. We ervaren amper nog een gevoel van nationale schaamte wanneer de politiek valt over de bouw van een stadion en we vinden het logisch dat geluidsnormen rond een luchthaven een communautaire kwestie zijn. Kortom, we zijn het Belgisch surrealisme als een realiteit gaan aanvaarden.

De jonge liberalen hebben nochtans goede redenen om geen vrede te nemen met de huidige communautaire stilte. In de eerste plaats zou een herfederalisering ons zwaarlijvig overheidsapparaat flink doen slinken. Met 6 regeringen, 46 ministers en 7 staatssecretarissen is er op z'n zachtst gezegd ruimte voor verbetering. Besparen in de publieke sector is met de huidige overheidsschuld geen overbodige luxe. Daarnaast zou een herfederalisering het beleid ook meer daadkracht kunnen geven. Eén bevoegde persoon, één visie, één aanpak. Mogelijks meer efficiëntie voor minder geld dus, maar daarmee komen we nog niet aan de kern van waarom het debat over onze staatsstructuur zo prangend is.

Ieder jaar stelt de onderzoeksafdeling van het invloedrijke magazine The Economist de Democracy Index op, een rangschikking van landen volgens hun democratisch gehalte. We belandden dit jaar op een povere 32ste plaats en doen het daarmee slechter dan Botswana en zowat de hele Europese Unie. Ons land wordt omschreven als een 'flawed democracy' oftewel een gebrekkige democratie.

En of onze democratie haar gebreken kent. Regeringen ruziën openlijk over wie al dan niet bevoegd is inzake een bepaalde materie. De beste

juristen van het land raken het niet eens over de verschillende bevoegdheidsverdelingen, en er gaat geen week voorbij of verschillende bevoegdheidsniveaus vliegen elkaar de haren in. Ons overheidsapparaat is geworden tot een onontwarbaar kluwen met als gevolg dat we tot de minst democratische landen van Europa behoren. Toch zou er nu volgens Olivier Chastel (MR) niet gediscussieerd mogen worden over de surrealistische politieke context waarin ons land zich bevindt. *Ceci n'est pas le moment...*

Als Liberaal Vlaams Studentenverbond verslikten we ons collectief in onze spreekwoordelijke koffie. Een liberale partijvoorzitter die openlijk verklaart dat het nu even niet het moment is om onze overheid efficiënter te laten werken, wat is het volgende? Een gezamenlijke verklaring waarin Groen en Ecolo voorstellen om de doelstellingen van het klimaatakkoord wat uit te stellen?

Laten we van de 'nu even niet'-argumentatie afstappen en stoppen institutionele discussies voor te stellen als aartsvijanden van de heropbouw van ons land. Een efficiëntere werking van ons overheidsapparaat en onze economische groei zijn geen twee alternatieven die elkaar uitsluiten. Integendeel, zij zijn complementair. Het debat over hoe een land wordt bestuurd moet in elke democratie gevoerd kunnen worden. Zeker in één die haar gebreken kent.

Christophe Janssens (Voorzitter LVSV Brussel)

Joeri Vandendriessche (Voorzitter LVSV Nationaal)

Edo Schoone (Voorzitter LVSV Antwerpen)

Bas De Haes (Voorzitter LVSV Gent)

Sus Dierckx (Voorzitter LVSV Hasselt)

Arno Neukermans Bataillie (Voorzitter LVSV Leuven)

Een overzicht van de kernideeën van Locke en Spinoza over het begrip 'tolerantie'

In de 17de en begin 18de eeuw stellen we de definitieve doorbraak vast, de eerste echte triomf, van het begrip 'tolerantie' in West-Europa; zo al niet officieel en wettelijk, dan toch zeker in intellectuele middens en in de praktijk. In de Verenigde Provinciën was tolerantie op religieus gebied al gemanifesteerd; ten gevolge van de Glorious Revolution van 1688-91 nam in Engeland niet alleen de godsdienstige tolerantie maar ook de persvrijheid aanmerkelijk toe; in Frankrijk was er misschien geen uiterlijk geformaliseerde tolerantie, maar viel wel een grote verandering in de samenleving te onderkennen.

Tolerantie was in het leven van alledag geleidelijk aan helemaal aanvaardbaar geworden voor geschoolde Franse burgers. Waar voorheen uniformiteit en strengheid de regel waren, liet men het tegen dan aan eenieder over om zelf te oordelen en vrijelijk naar eigen overtuiging een godsdienst aan te hangen. Die nieuwe tolerantie, die na de dood van Lodewijk XIV de kop opstak, was ten dele gegrond op het feit dat godsdienstvrijheid de Kerk en het kerkelijk gezag verzwakt hadden, maar nog meer op het feit dat het de vrijheid van denken en ongodsdienstigheid aanmoedigde.

De voornaamste theoretici van de tolerantie van hun tijd, in de eerste plaats **John Locke**, baseerden zich voor zijn aanspraak op tolerantie op de noodzaak die hij zag van gewetensvrijheid en van vrije godsdienstuitoefening. Ook later in de 18de eeuw, bleef het de gewoonte om te pleiten voor tolerantie, zoals bijvoorbeeld Voltaire doet in de *Dictionnaire Philosophique*, op grond van de

idee dat godsdienstvervolgung schadelijk en destructief is en dat wie waarlijk godsvruchtig is, zijn of haar geweten moet volgen, zonder enige druk van hogerhand.

In de late 17de en vroege 18de eeuw waren ongeveer alle gezagsdragers, ja bijna alle geschoolden, het er inderdaad over eens dat oneerbiedigheid, ongodsdienstigheid en filosofisch atheïsme uitzonderlijk gevaarlijk waren en ten zeerste ongewenst in de samenleving, maar evengoed dat godsdienstvervolgung een vergissing is en fout, aangezien ook dat overduidelijk schade berokkent aan de maatschappij.

Er kan geen twijfel bestaan over de theologische grondslagen of de christelijke oprechtheid van Lockes tolerantietheorie.

Locke stelt dat elke individuele christen niet alleen persoonlijk verantwoordelijk is voor de redding van zijn of haar ziel, maar ook de plicht heeft openlijk die vorm van eredienst te belijden waarmee men zijn verlossing nastreeft. Om die reden is Lockes tolerantie in de eerste plaats gericht op de vrijheid van eredienst, of religieuze praktijk, als een uitbreiding van de gewetensvrijheid, veeleer dan op vrijheid van gedachte, van meningsuiting en van de pers.

Een welbekende consequentie van de theologische grondslagen van Lockes pleidooi voor tolerantie is dat hij enigszins aarzelt om die tolerantie uit te breiden tot sommige groepen en tegelijkertijd ronduit vijandig staat tegenover het tolereren van bepaalde andere.

Drie beperkingen van Lockes tolerantie zijn vermeldenswaardig:

1. Religieus andersdenkenden krijgen een vrijstelling van de staatskerk via een privilege, indien deze enkel formeel en uitdrukkelijk toegekend kan worden aan categorieën van de bevolking die een georganiseerde, publiek aanvaarde en ingerichte vorm van eredienst hebben waarvoor die immuniteit kan opgeëist worden. Dat zijn in de eerste plaats protestanten, maar potentieel eveneens katholieken, joden en moslims. Daarentegen worden personen die zich niet bekennen tot een erkende kerk of sekte, hier buiten gelaten.

2. Ten tweede is er Lockes welbekende weigerachtigheid tegenover het toekennen van tolerantie tegenover katholieken. De overheid, zo houdt hij vol, is er niet toe gehouden om kerken in bescherming te nemen die aanspraak maken op een gezag waarvan men kan aannemen dat het de veiligheid van de staat in gevaar brengt, afbreuk doet aan de soevereiniteit, of onrust of onenigheid onder de burgers aanwakkert; dat is wat de katholieken doen wanneer zij beweren dat de Paus hen kan ontslaan van een eed van getrouwheid, vorsten kan afzetten.

3. Een derde belangrijke manier waarop Lockes tolerantie beperkt is, is zijn uitgesproken en absolute uitsluiting van atheïsten. Aangezien ze niet geloven in een voorzienige God en niet behoren tot een erkende vorm van eredienst, en evenmin hun zielenheil zoeken te verwerven, hebben zij per definitie geen recht op tolerantie.

Te midden van de intellectuele gisting van de vroege Verlichting was er echter één belangrijke tolerantietheorie die in dramatisch contrast afsteekt tegen die van Locke en die niet gebouwd is op theologische of ogenschijnlijk theologische basis, namelijk **Baruch Spinoza's** *Libertas Philosophandi*. Bij Spinoza zijn vrijheid van godsdienst keuze en van eredienst niet het eerste aandachtspunt van tolerantie, maar slechts een secundaire kwestie. Spinoza's tolerantieconcept behoort tot de bredere Nederlandse traditie van republikeins politiek denken; het is een drang

naar het afzwakken van de macht van de clerus ten bate van de maatschappij. In Spinoza's republiek is het bijgevolg niet 'het verwerven van de zielenzaligheid' die het streven naar tolerantie drijft, en ook verantwoordt, zoals bij Locke, maar integendeel de drang om vrijheid tot stand te brengen van gedachte, geloof en meningsuiting voor elk individu en om die te vrijwaren.

In de *Tractatus Theologico-Politicus* is het recht van een individu op vrijheid van gedachte en van meningsuiting gebaseerd op Spinoza's opvattingen over politieke macht en zijn concept van de staat. Bij Spinoza is het recht van de staat identiek met de macht van de staat; bijgevolg is het in zijn ogen onmogelijk om de gedachten van mensen te controleren en het komt de staat dan ook helemaal niet toe om dat zelfs maar te proberen: *<<wanneer niemand bijgevolg zijn vrijheid kan prijsgeven om te oordelen en te denken zoals hij wil, en iedereen volgens het absolute natuurlijk recht meester is over zijn eigen gedachten, volgt daaruit dat elke poging om in een samenleving de mensen te dwingen om enkel te spreken zoals voorgeschreven is door de vorst, ondanks hun uiteenlopende en tegengestelde opinies, gedoemd om te mislukken.>>*

John Locke

Baruch Spinoza

Door de oprichting van de staat geeft elk individu wel het recht op om te doen wat het zelf goed vindt, maar niet het recht om te redeneren, te oordelen en opinies te vertolken; en aangezien iedereen het recht heeft om op onafhankelijke wijze te denken en te oordelen, volgt volgens Spinoza daaruit dat iedereen het recht heeft om uitdrukking te geven aan zijn of haar opinies, zowel over politiek, religie en wetgeving als over om het even wat, zonder dat de staat daaronder lijdt. Zijn mening te kennen geven over deze of gene beslissing, algemene regeling of een of ander stukje wetgeving, kan volgens Spinoza enkel oproerig zijn en dus schadelijk voor de staat, als het rechtstreeks aanzet tot obstructie of tegenwerking van de beslissingen en wetten van de vorst.

Hij preekt zich uit voor de volle vrijheid van religie, en laat individuen en de gemeenschap toe om aan het geloof elke betekenis en omvang toe te schrijven die zij maar willen, terwijl hij tegelijkertijd vastlegt wat de ware reikwijdte en de limieten van de godsdienst zijn. Volgens Spinoza is de reden waarom sommigen een beroep doen op de staat om bepaalde overtuigingen en doctrines te onderdrukken alleen dat zij op die manier de bovenhand kunnen halen op hun rivalen, hun eigen macht kunnen uitbreiden en hoge ambten kunnen verwerven door het applaus en het vertrouwen te winnen van de menigte.

Hij besluit: 'Daarom, als men op eerlijkheid hogere prijs moet stellen dan op volgzaamheid en als vorsten de volledige controle willen behouden en niet gedwongen worden om toe te geven aan agitators, dan is het noodzakelijk dat men de vrijheid van oordeel toestaat en dat men de mensen zo regeert dat de verschillende en tegenstrijdige opinies waarvoor zij openlijk uitkomen hen niet verhinderen om vreedzaam samen te leven'. Hij hield het erbij dat die methode om te regeren 'ongetwijfeld de beste is en haar nadelen het geringst, omdat ze het meest in overeenstemming is met de menselijke natuur.

Het is duidelijk dat door de nadruk vooral te leggen op de individuele vrijheid van gedachte en van meningsuiting, en niet op de vrijheid van

geweten en de beoefening van de eredienst, Spinoza een veel grotere plaats inruimt voor de vrijheid dan Locke met zijn theorieën over tolerantie die gebaseerd zijn op de theologie.

Er is een wereld van verschil tussen Spinoza's theorie over tolerantie en die van Locke; die van Spinoza is een modernere opvatting waarbij hij compromisloos erop staat dat *<<hoe minder men aan mensen vrijheid van oordeel toestaat, hoe verder verwijderd zij zijn van de meest natuurlijke toestand en, bijgevolg, hoe meer onderdrukkend het regime is.>>*

Armel de Schreye

Bestuurslid

Prosenior

Waarom een mening niet altijd gelijk aan een mening is

De één roept dat we vandaag de dag niets meer mogen zeggen en dat hij in zijn rechten wordt beperkt, terwijl de ander schreeuwt dat haatdragende meningen uit den boze zijn en te allen tijde geweerd moeten worden. De term “het recht van vrije meningsuiting” wordt te pas en te onpas op tafel gelegd als het gaat om racisme en censuur. Wil men de doemdenkers geloven, mogen we over een paar jaar enkel nog zeggen wat we denken als dat gedacht overeenstemt met een vooraf bepaalde “linkse” agenda, terwijl men aan de andere kant net het gebrek aan menselijkheid en de overdaad aan bitterheid hekelt en gelooft dat beperkingen noodzakelijk zijn. Het grondrecht om vrijuit te zeggen, wat we denken, wat we geloven, wat we willen, zoals het gewaarborgd wordt door onze Belgische grondwet in een samenlezing van artikelen 19 en 25 of in diverse Europese en internationale verdragen, staat onder druk.

MENINGSVERSCHILLEN

Als liberale studente zal ik er uiteraard steeds voor vechten dat ieder van ons altijd zijn mening kan en mag uiten. Als juriste in spe wil ik evenwel wijzen op de noodzaak om dit recht duidelijk te omschrijven en af te bakenen – net zoals dit bij alle andere van uw rechten al het geval is. Het is makkelijk te beweren dat elke zin die we er op een dag uitflappen als een ‘mening’ te catalogiseren valt, doch niets is minder waar - al zouden we dat niet snel aan onszelf toegeven.

Sta mij toe erop attent te maken dat het gaat om het recht op het uiten van een mening, niet die op het uiten van om eender welk gedachte tot evallig door het hoofd spookt. Het is geoorloofd te denken wat je wil – immers: die Gedachten sind frei – maar het zeggen van wat je nu net zit te denken, valt daarom nog niet onder de bescherming van de vrijheid van meningsuiting. Het gedachteeloos napapegaaien van andermans mening omdat je er zelf niets vanaf weet of omdat je het lot van je eigen verstand in de handen van een ander legt, evenmin. Wat is dan nu precies een “mening”? Waar de website van van Dale een haar enigszins beknopt als “manier waarop je over een bepaalde zaak denkt” definieert, behoeft die uitleg enige nuancering. Een mening is tenslotte een standpunt, dat maar kan ingenomen worden (want zo hoort dat bij standpunten te gaan) nadat men zich voldoende heeft geïnformeerd en alle, minstens meerdere, mogelijkheden heeft afgewogen. En net daar wringt het schoentje.

HET EIGEN GELIJK

Hoe veel mensen onder ons informeren zich daadwerkelijk over dingen waarvan ze al lang

rotsvast van overtuigd zijn? Hoe veel studenten leven naar de waarden die de VUB uitdraagt en durven hun overtuigingen te toetsen aan andere visies? Hoe veel ouders leren hun kinderen dat er ook andere levensbeschouwingen zijn dan de hunne? Allemaal overtuigd van ons eigen gelijk, geloven we dat we niet meer door anderen overgehaald hoeven worden, of zelfs kunnen worden. Wie gelijk heeft, hoeft natuurlijk geen andere ideeën in overweging te nemen, want die zijn per definitie fout – toch? Enkel de opinies van anderen die binnen onze netjes afgelijnde denkkader liggen, daar hebben we oren naar, zolang ze onze stelling maar bevestigen. We horen enkel wat we horen willen.

Treffen twee mensen van verschillende mening elkaar in het debat, zou het wenselijk zijn dat zij hun deze beargumenteren, onderbouwen, uitleggen waarom zij haar toegedaan zijn. Ze zouden van elkaar kunnen bijleren, ongeacht van wie er gelijk heeft: ofwel ziet de ene in dat de ander gelijk heeft en schaaft hij zijn eigen standpunt bij, ofwel weet hij nu nog beter waarom hij achter de zijne staat. Lang leve het debat. In de praktijk leert men echter niets van elkaar bij, omdat men met beide oren in de vingers gepropt “meningen” naar elkaars hoofd slingert en gewoonweg langs elkaar heen praat. Het zou als een vorm van zelfcensuur kunnen doorgaan, enkel open staan voor je eigen visie.

<<If you always think you're right, you'll never learn anything new.>>

MAG IK NOG ZEGGEN WAT IK VIND?

Zoals zojuist geopperd, is het uiten van een mening niet gelijk aan het uitspugen van om het even welk hersenspinnel dat op een bepaald tijdstip je gedachten kruist. “Ik denk dat” heeft, linguïstiek gezien, niet dezelfde betekenis als “ik vind dat”. Het eerste gaat uit van een veronderstelling waarvan men aangeeft dat het achteraf misschien niet zal kloppen, terwijl het bij het laatste om een waardeoordeel gaat. Op het eerste gezicht subtiel, maar inhoudelijk toch een wereld van verschil.

Wie beweert zijn mening te willen uiten, heeft een paar regels in acht te nemen: allereerst moeten de stellingen in kwestie niet zo samengesteld worden alsof ze een absolute waarheid inhouden, het mag gerust voorafgaan door “naar mijn mening” of “ik vind dat” – niemand van ons is alwetend, het zou daarom nogal arrogant zijn om te doen alsof onze opinie de enige is die ertoe doet (al zijn er velen die dit principe met de voeten treden, weliswaar). Bovendien hoeft zo’n mening, wanneer zij een negatieve lading heeft, heus niet verwoord te worden door middel van beledigingen of woorden met een bovenmatig sterke negatieve lading. Dat is geen kwestie van jezelf niet te mogen uiten, wel een kwestie van algemeen fatsoen.

Het verschil ligt hem tussen de stelling “*ik vind dat homo’s geen kinderen zouden mogen adopteren, omdat zij zelf voor een relatievorm gekozen hebben waarbij ze zich niet kunnen voortplanten, terwijl er genoeg heterokoppels zijn er op natuurlijke wijze geen kunnen krijgen en die jarenlang moeten wachten om een kind te kunnen adopteren*” en “*homo’s zijn ranzig en moeten met hun poten van kinderen afblijven*”.

Daarbij moet worden onderstreept dat een mening ook fout kan en mag zijn - niemand heeft de waarheid in pacht en vergissen is menselijk. Iets dat subjectief is, is tenslotte ook inherent verschillend voor iedereen, aldus zullen mensen het naast eens ook oneens het haar zijn of haar als ‘fout’ bestempelen. Net daarom moet een opinie als dusdanig worden ingeleid en niet als een vaststaand feit worden gepresenteerd, ook al is zij de facto het meest correct.

UITDAGINGEN

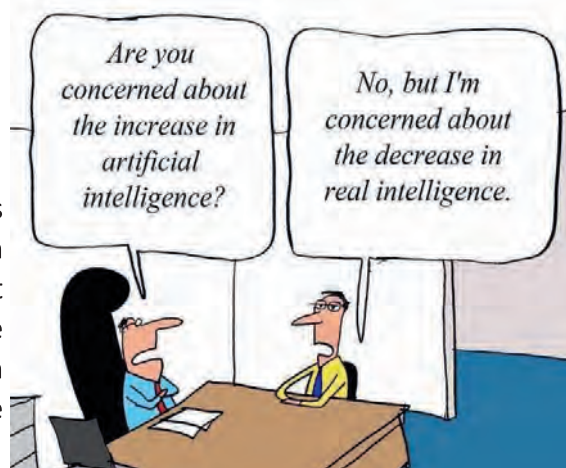
Als we er even van uitgaan dat het probleem van vandaag ligt in de desinformatie van mensen, lijkt de oplossing niet ver weg: mens, informeer u, en samenleving, voed uw mensen op. Bied ze een fatsoenlijke opleiding, waar ze meer leren dan enkel taal en wiskunde. Dit debat was al gaande in de tijden dat ik zelf nog op de schoolbanken zat; nu ik het einde van mijn academische studies nader, lijken de uitkomsten van dit debat nog niet echt veranderd, en ze waren waarschijnlijk hetzelfde nog voor ik leerde lezen en schrijven. We hebben er alle belang bij dat mensen leren hoe zij zich moeten informeren en hoe zij een standpunt moeten innemen, opdat we ieder jaar een groep stemgerechtigde 18-jarigen de grotemensenwereld insturen die voldoende informatie hebben vergaard om op een getrouwe manier hun mening te vormen. Misschien worden we met zijn allen dan ook weer wat hoffelijker op de momenten waarop wij ons beroepen op het recht van vrije meningsuiting.

U kan het met mij eens zijn om deze redenen, u kan het met mij eens zijn maar om andere redenen dan diegene die ik aanhaalde, u kan vinden dat ik lariekoek verkoop. Dat is uw volste recht. En dat is maar goed zo.

Laura Baas

Hoofredactrice & PR-verantwoordelijke

Artificiële Intelligentie in de toekomst

WAT IS AI?

Artificiële intelligentie (AI) is het concept waarbij machines 'denken als mensen'. Ze kunnen dus redeneren, plannen, leren en taal begrijpen. Hoewel niemand verwacht dat AI op gelijke voet zal komen met de intelligentie van mensen, zal het nog een grote invloed hebben op hoe we ons dagelijkse leven leven. Het brein achter artificiële intelligentie is een technologie die 'machine learning' heet.

AI zit nu al in heel wat toepassingen zonder dat je daar misschien ooit weet van had. Denk maar aan de spraakassistent in je smartphone zoals Siri, of de zoekfunctie in je foto's waar je 'boom' (of een andere zoekterm naar keuze) intypt en merkt hoe je een selectie voorgeschoteld wordt van al je afbeeldingen waar een boom op staat.

WAT KUNNEN WE VERWACHTEN?

Artificiële intelligentie zou in de toekomst alle jobs die we nu kennen op zijn minst gedeeltelijk kunnen overnemen, te denken aan een breed spectrum aan repetitieve taken: dat kan gaan van fabriekswerk tot het werk van een winkelbediende, leerkracht, ... Wanneer al deze banen weg zouden komen te vallen door computers zou dit een economische catastrofe voor de wereld kunnen betekenen.

Maar niet getreurd, zo negatief zal onze toekomst er waarschijnlijk niet uit komen te zien, er kunnen integendeel ook veel goede kanten aan de opkomst van AI verbonden zijn. Een mooi voorbeeld naar analogie is deze van de auto begin 20ste eeuw: wanneer deze werd uitgevonden, zijn heel wat mensen hun job verloren, omdat vervoer te paard bijna niet meer nodig was. Anderzijds creëerden die auto's heel wat nieuwe ongekende jobs en zelfs meer. Wanneer AI in de huidige tijd geleidelijk aan onze jobs overneemt, zal de mens meer tijd hebben om zijn creativiteit te ontplooiën en productiever te zijn, net doordat die repetitieve taken zijn overgenomen door AI. Robots zijn een heel stuk goedkoper en voordeliger waardoor goederen en diensten voor een deel betaalbaarder kunnen worden. Zij die een combinatie kunnen maken van het kapitalisme en die technologische ontwikkeling, zullen een belangrijk concurrentievoordeel genieten. Omdat goederen over minder grote afstanden zullen moeten worden getransporteerd, helpt dit tevens mee aan ons geliefde en bedreigde milieu. Bedenk wel dat we nog steeds niet alles perfect ontwikkeld hebben en dat er nog heel wat werk aan de winkel is.

Dit leidt ertoe dat AI een revolutie kan veroorzaken, net zoals met de industriële revolutie gebeurde. In de landbouwsamenleving werkte namelijk bijna iedereen in de landbouw, maar door technologische verbeteringen begon de verstedelijking en zijn er heel wat nieuwe jobs begonnen ontstaan en werden op hun beurt weer nieuwe zaken uitgevonden. De mens is van landbouwer naar bureaujobs overgegaan. Bij zo'n technologische revolutie ontstaan heel wat nieuwe jobs en kan onze economie verder uitbloeien. Dit zal niet alleen gebeuren in onze westerse beschaving, maar ook in de derdewereldlanden, want deze zullen zich verder kunnen ontwikkelen. Sommige jobs zijn echter bijna onmogelijk uit te laten voeren door AI. Kijk maar naar de beurs: computers zijn paranoia - wanneer ze zouden zien dat de markt even een dip heeft, zullen ze allemaal beginnen verkopen. Een economische ramp zou hier een gevolg van zijn, hier blijft de mens 'beter' in want de economische markt is nog steeds geen exacte wetenschap.

AI kan heel wat gevaren met zich mee brengen, maar de positieve effecten wegen op tegen de negatieve. Wanneer we de Artificiële Intelligentie zijn volledig potentieel laten ontplooiën zal onze economie en samenleving hier zeker heel wat voordeel bij hebben.

Emerick Asmus

Secretaris & Webmaster

Cannabis neemt belangrijke plaats in Canadese vrije markt

Alea iacta est. Sinds 17 oktober 2018 is cannabis legaal verkrijgbaar in gespecialiseerde verkooppunten in Canada. Al enkele weken kijkt de wereld met argusogen naar het eerste G7 land ter wereld dat de controversiële beslissing heeft genomen om wiet te verkopen voor recreatief gebruik. Wat zijn de gevolgen voor de economie en volksgezondheid en hoe gaat het nu verder voor Europa en de Verenigde Staten? Staat legalisering achter de deur of is dit een gemiste kans?

Sinds 17 oktober is het legaal om in Canada wiet te kopen en bezitten. Zo is dit het tweede land ter wereld, na Uruguay, waar dit mogelijk is. De liberale regering Trudeau heeft hiervoor een wetsvoorstel ingediend in april 2017, dat uiteindelijk is goedgekeurd in juni 2018, drie maanden voor de effectieve inwerkingtreding.

HET NIEUWE 'GROENE' GOUD

Hoe de verkoop precies te werk gaat wordt geregeld per staat. Zo is het in Alberta mogelijk dat ondernemers zelf winkels mogen openen, terwijl in Quebec enkel staatswinkels toegelaten zijn. De productie van cannabis heeft in Canada geleid tot een lucratieve handel die inmiddels 60 miljard USD waard is. De verkoop van het nieuwe groene goud zou de Canadese staat jaarlijks 6.61 miljard USD kunnen opleveren en hierbij is nog geen sprake van de winst voor particuliere bedrijven. Het is vanzelfsprekend dat deze grote productie niet wordt gerealiseerd op coffeeshops en zolders met een paar wietplantjes en TLC-lampen erboven. Het zijn grote beursgenoteerde miljardenbedrijven die Canada momenteel van kwaliteitsvolle cannabis voorzien. Het bekendste voorbeeld, Canopy Growth Corporation, heeft momenteel een beurswaarde van 14 miljard CAD. De dagen die volgden op de normalisatie van de

softdrug waren voor de toeristische dienst in Canada ook zeer lucratief. Zo werd er op verscheidenen plaatsen in het land een stijging van het aantal bezoekers met wel 350% vastgesteld. Met zoveel wereldwijde interesse in de softdrug is het wel vanzelfsprekend dat het goedje op meeste plaatsen in een mum van tijd uitverkocht was. Sinds de legalisering is er in Canada een groot tekort aan legale cannabis. Dit zou overtijd opgelost moeten raken volgens de Canadese regering, maar men verwacht nog een tekort voor enkele maanden in bepaalde provincies.

WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK

Het legaliseren van wiet is ook niet enkel een snuggere politieke beslissing omwille van belastinginkomsten en criminaliteitsdaling, maar wetenschappers over heel de wereld zien momenteel in Canada een enorm potentieel om de medische capaciteiten van de plant te onderzoeken. Onderzoekers in Canada hebben momenteel een uitgelichte kans om de wereld te leiden omtrent onderzoek rond het cannabis genoom en zijn potentieel farmaceutisch nut.

Matthieu Verhelst
Bestuurslid

Je-m'en-foutisme

“The subtle art of not giving a fuck” oftewel de subtiele kunst van het zich niet aantrekken van dingen. Dit boek vergoelijkt niet onverschilligheid om alles en iedereen, maar heeft als doel de lezer meer zelfinzicht te geven over beslissingen nemen in het leven. De schrijver, Mark Manson, die zelf heel wat meegemaakt heeft, geeft weer hoe je naar zijn mening zou moet omgaan met alles wat op je afkomt in het leven.

Opmerkelijk aan het boek is dat Manson altijd teruggrijpt naar het individu. Ieder persoon is in zijn opzicht zelf verantwoordelijk voor zijn of haar geluk. Je kan de schuld op iemand steken voor het dwarsbomen van je geluk, maar je moet zelf leren omgaan met problemen. Niemand kan, in essentie, deze verantwoordelijkheid van je overnemen. Nochtans proberen mensen deze wel naar anderen over te hevelen, om zich dan moreel beter voelen dan de zogenaamde verantwoordelijke. Dit wordt vandaag de dag gekenmerkt door de sociale media die dit soort praktijken in de hand werken. Wanneer iemand zich nog maar beledigd voelt, duwt die persoon zich meteen in een slachtofferrol door er dan disproportioneel op te reageren waaruit de media dan veel publiciteit uit kan halen. Deze “*victimhood chic*” zorgt er voor dat iedereen zich onderdrukt en beledigd voelt en zo met allerhande polariserende handelingen de democratie ondermijnt.

Het boek handelt ook onder meer om welke waarde je zelf aan iets hecht, of waar je een bepaalde norm legt. Als je je bijvoorbeeld eigenlijk geen echte wezenlijke problemen hebt dan creëer je ze gewoon vanzelf onbedoeld uit het niets. Wanneer je je veel begint te bekommeren over luxeproblemen, zou het kunnen dat je er evenveel van baalt als wanneer je eens echt in de penarie zit. Dit zou je te allen tijde moeten vermijden door altijd een constructief doel voor ogen te hebben. Manson bespreekt ook identiteit. Vandaag de dag lijkt identiteit bijna enkel nog iets te zijn dat kan worden aangetast door anderen. Onze cultuur, en daarmee wijzelf, zou worden bedreigd, er is angst voor verandering, voor het verdwijnen van tradities

en waarden. Manson daarentegen stelt identiteit als iets puur individueel dat ofwel heel flexibel is of zeer statisch is.

Zo stelt hij dat het kan zijn dat je in een soort van identiteit vastzit waardoor heel je leven stagneert. Iemand wordt bijvoorbeeld gedefinieerd als een feestster, iedereen kent het hem zo maar hij wil eigenlijk van dat imago af om echt iets van zijn leven te maken, maar toch wil hij uiteindelijk niet veranderen want hij heeft angst voor het onbekende. Feesten is zijn ding, is hetgeen waarvoor hij staat, dat kan hij moeilijk loslaten. Aan de andere kant kan het ook zijn dat je meerdere identiteiten hebt. Het kan zijn dat je met vrienden altijd heel luchtig kan praten terwijl je thuis juist heel kortaf en bits bent. Dit hangt ook af van de mensen met wie je omgaat maar vooral van jezelf. Het is aan jezelf om te bepalen hoe je met anderen omgaat, want daar ligt voor een groot stuk onze identiteit; waar, wanneer en met wie je ook bent.

De anekdotes en levenswijsheden van Manson zouden kunnen worden gelezen op verschillende manieren. Het kan helpen in een zoektocht naar identiteit of om je sociale leven terug op de rails te krijgen. Als je tussen de lijnen leest kan je ook de persoon Manson en zijn ideeën erin terug vinden, waarvoor hij echt staat. Dit boek is geen zelfhulpboek, het is eerder geschreven om anderen en bovenal jezelf te beter te leren kennen. Het is een saga naar iets wat we allemaal wel willen, maar o zo moeilijk is.

Lieven Van de Keere
Aspirant-Bestuurslid

LVSV-BRUSSEL.BE

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515.

Jitte AKKERMANS

Karel DE GUCHT

Prosenior 1974-1975

Patrick ASMUS

*Automotive & Provocative Entert(r)ainer,
Prosenior 1991-1992*

Dirk JANSSENS

Volksvertegenwoordiger federaal parlement

Guy VANHENGEL

*Brussels minister van financiën, begroting en
externe betrekkingen*

Carl VEREECKE

Gedeputeerde provincie West-Vlaanderen

Thomas RYCKALTS

Steven DEVLOO

Parlementair medewerker

Emilie MAES

Prosenior 2007-2008

Dirk DEVROEY

*Voorzitter gemeenteraad Overijse,
Professor VUB*

Carina VAN CAUTER

Volksvertegenwoordiger federaal parlement

Jasper MAES

Prosenior 2015-2016

Ken WATZEELS

Prosenior 2002-2003

John CASIER

Sven GATZ

*Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd, en
Brussel*

Egbert LACHAERT

Federaal volksvertegenwoordiger

Els AMPE

*Schepen stad Brussel van Openbare werken,
Mobiliteit en Nederlandstalige aangelegenheden*

Hendrik DAEMS

Vlaams parlements lid, deelstaatsenator

Stefan CORNELIS

Brussels parlements lid, voorzitter OCMW Ukkel

Bart TOMMELEIN

*Viceminister-president van de Vlaamse Regering
Vlaams minister van Begroting, Financiën en
Energie*

Gregory DESCHUYTENEER

Prosenior 2013-2014

Caroline SNEYERS

Prosenior 2012-2013

Franc BOGOVIC

Vlaams parlements lid

Patrick DEWAELE

*Fractieleider Open Vld Kamer van
Volksvertegenwoordigers,
Prosenior 1977-1978*

Peter MARTIN

Prosenior 1979-1980

Armel DE SCHREYE

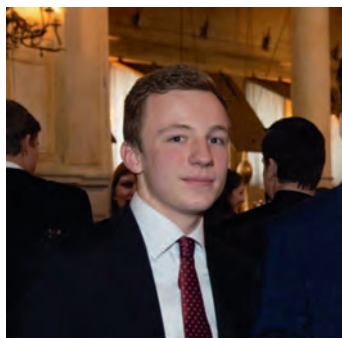
Prosenior 2017-2018

Ben VAN AVERMAET

Driss CHERKAOUI

BESTUUR

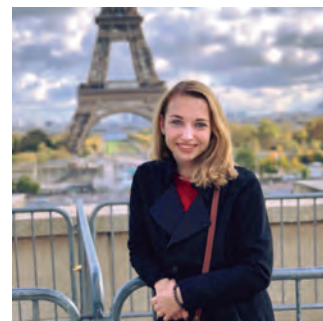
Ook dit jaar draagt een team van een twintigtal enthousiastelingen wederom de fakkel van het liberalisme voort op de campus van de Vrije Universiteit Brussel. Ieder van hen draagt zijn steentje bij in het bestuur van het LSVV Brussel en doet de liberale waarden verspreiden.

Christophe Janssens
Voorzitter

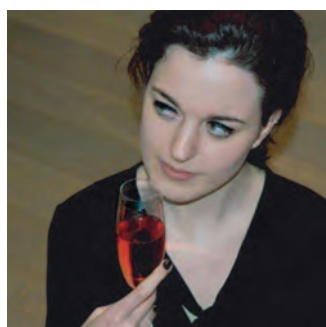
Matthias Rosier
Ondervoorzitter &
Peningmeester

Emilie Wuyckens
Politiek Secretaris

Emerick Asmus
Secretaris
& Webmaster

Laura Baas
PR-verantwoordelijke
& Hoofdredactrice

Renate Van Wesemael
Nationaal
Ondervoorzitter

Noam Vandenbohede
Ledenverantwoordelijke

Armel de Schreye
Bestuurslid
Prosenior

Kirsten Devlieger
Bestuurslid

Sophie Lievens
Bestuurslid

Constantin Cloquet
Bestuurslid

Mathieu Verhelst
Bestuurslid

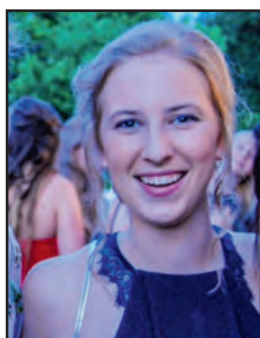
Anastasia Petrova
Bestuurslid

Lieven Van de Keere
Aspirant-Bestuurslid

Indie Vandenbrouck
Aspirant-Bestuurslid

Emma Walravens
Aspirant-Bestuurslid

Chloé Raeymaekers
Aspirant-Bestuurslid

Kriebelt het bij jou ook om de handen uit de mouwen te steken en je in te zetten voor een vereniging van jonge, enthousiaste liberale studenten? Een vereniging die leerrijke momenten combineert met gezelligheid, plezier en samenhang? Waar er naast lezingen en debatten ook plaats is voor filmavonden, kroegentochten en de occasionele pré voor TD?

Aarzel dan zeker niet om contact op te nemen met onze bestuursleden of schrijf een bericht via onze Facebookpagina. Wij zijn altijd op zoek naar nieuw liberaal bloed!

Liberaal Bibliotheek

Sinds enkele jaren legt LVS Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontfangen, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Auteur	Titel
Bastiat, Frédéric	Rechtvaardigheid En Solidariteit
Bastiat, Frédéric	The Economics Of Freedom
Bastiat, Frédéric	The Law
Boaz, David (ed.)	The Liberatorian Reader
Brook, Yaron & Watkins, Don	Equal Is Unfair
Brook, Yaron & Watkins, Don	Free Market Revolution
Bussche, Franky & Distelmans, Wim	Een Goede Dood
Butler, Eamonn	Adam Smith – A Primer
Carabini, Louis	Inclined To Liberty
Decock, Stijn	Groei Of Schaarste?
De Gucht, Karel	Vrijheid: Liberalisme In Tijden Van Cholera
De Gucht, Karel & Keukeleire Stephan	De Tijd Wacht Op Niemand
De Gucht, Karel & Streckx, Dirk	Er Zijn Geen Eilanden Meer
De Gucht, Karel & Van Hecke, Johan	Het Einde Der Pilaren: Een Toscaans Gesprek
De Gucht, Karel	De Toekomst Is Vrij
De Gucht, Karel	Pluche. Over De Banalisering Van Extreemrechts
de Salle, Corentin	La Tradition De La liberté 1
de Salle, Corentin	La Tradition De La liberté 2
De Vos, Marc	Ongelijk Maar Fair
Epstein, Richard	Principles For A Free Society
Fortuyn, Pim	De Puinhopen Van Acht Jaar Paars
Franken, Leni	Geld Voor Je God
Friedman, Milton	Capitalism And Freedom
Friedman, Milton	Free To Choose
Hans Verboven (red.)	Vlaanderen En Europa: Noodzaak En Grenzen Van Solidariteit

Hayek, Friedrich	Law, Legislation And Liberty
Hayek, Friedrich	The Constitution Of Liberty
Hayek, Friedrich	The Road To Serfdom
Hazlitt, Henry	Economics In One Lesson
Heywood, Andrew	Political Ideologies: An Introduction
Higgs, Robert & Close, Carl	Re-thinking Green
Higgs, Robert & Close, Carl	The Challenge Of Liberty
Lijnen, Nele	Win For Life
Machiavelli, Niccolò	Il Principe En Andere Politieke Geschriften
Mill, John Stuart	On Liberty
Neyts, Freddy	Vrij En Vrank: Columns Van Een Militant Uit De Hoofdstad
Niemegeers, Werner	Vlaktaks
Nozick, Robert	Anarchy, State And Utopia
Palmer, Tom G.	After The Welfare State
Palmer, Tom G.	Peace, Love & Liberty
Palmer, Tom G.	The Morality Of Capitalism
Palmer, Tom G.	Why Liberty
Rand, Ayn	Anthem
Rand, Ayn	Atlas Shrugged
Rand, Ayn	The Fountainhead
Read, Leonard	I, Pencil
Rutten, Gwendolyn	De Geëngageerde Burger: Inleiding Tot Een Nieuwe Politieke Lente
Smith, Adam	An Inquiry Into The Nature And Causes Of The Wealth Of Nations
Smith, Adam	The Theory Of Moral Sentiments
Tocqueville, Alexis de	Democracy In America - Volume 1
Van de Cloot, Ivan	Roekeloos: Over Banken En Politiek
Verhofstad, Dirk	Theorieën Over Rechtvaardigheid: De John Rawls Lezingen
von Mises, Ludwig	Human Action
von Mises, Ludwig	Socialism
Wellings, Richard (ed.)	A Beginner's Guide to Liberty

